

גיד הנשה פרק שביעי חולין

אסיק תרין אמר רב עבדי נמי הכי אסרינהו ניהליה. ואי לא אסיק אלא חד לא היה אוסר שהרי ראה שלא היה שם עורב והא לא היה (א) למיחש שמא שלו נאכד במים וזהו אחר אבל השתא דאסיק תרי אסרינן א"ע"פ שרוב טבחי ישראל הווי שם דמיש

שמא עורב הביא מרובא דעלמא והיינו דקאמר דאיקורא שביח טפי כלומר במקומות הרחוקים שיכולים עורבין לבזיז וכוליתא דמייתו עורבין ושדו משום דהיתרא שכיחא (א) התם בכל מקומות שסביב שהיו עורבין יכולים להביא משם היו רוב טבחי ישראל: **לא עליהם רב עיניה מיניה.** לא היה יכול לדקדק מכאן דסבר רב דנשר שנתעלם מן העין אסור דלמלא רוב טבחי עורבין כוכבים היו שם: **כאליעזר עבד אברהם.** *ואם תאמר אליעזר היאך

ניחש למ"ד צ"פ ארבע מיתות (סנהדרין דף טז:) כל האמור צפרשת מכסף בן נח מוזהר עליו וי"ל (ז) דהוא תנא סבר שלא נתן לה הנמדים עד שהגידה לו בת מי היא ואלע"ג דכתיב (בראשית כד) ויקח האיש נוס וזהו גוג' והדר כתיב ויאמר בת מי את אין מוקדם ומאוחר בתורה וכן מוכח כספרי דכתיב ואשאל אותה ואומר בת מי את:

וביונתן בן שאול. וא"ת היאך ניחש ויש לומר דלורו את נערו אמר כן וכלאו הכי נמי היה עולה: **תריסר גמלי.** ור"ח גריס גוילי כלומר תריסר גוילין כמזבין שאלות: **בחרוזים** הרי זה סימן. משמע דלין דרך להרוז בשר ואל"ת דמסופתא צ"מ פ"צ קמתי מלא חרוזין של דגים ושל בשר הרי אלו שלו ויש לומר דהכא סממין דבשר מועט: ולא

שדר ליה תליסר גמלי ספקי טריפתא אמר אית לי רב בבבל איזיל איחוייה אל לינוקא פסוק לי פסוקא אמר ליה ושמואל מת אמר ש"מ נח נפשיה דשמואל ולא היא לא שכיב שמואל אלא כי היכי דלא ליטרח רבי יוחנן תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר בית תינוק ואשה אף על פי שאין נחש יש סימן אמר ר' אלעזר והוא דאיתחזק תלתא זימני דכתיב יוסף אינגו ושמעון אינגו ואת בנימין תקחו בעא מיניה רב הונא מרב בחרוזין מהו אל"ת אל תהי שוטה בחרוזין הרי זה סימן איכא דאמרי אמר רב הונא אמר רב בחרוזין הרי זה סימן רב נחמן מנהרדעא איקלע לגבי רב כהנא לפום נהרא במעלי יומא דכפורי אתו עורבי שדו כבדי וכוליתא אמר ליה שקול ואכול האידנא דהיתרא שביח טפי רב חייה בר אבין איתבר ליה כרכשא (בי דינא) אתא לקמיה דרב הונא אמר ליה אית לך סימנא בגויה אל"ת לא יאית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול רב חנינא חוואה איתבר ליה גבא דבשרא אתא לקמיה דרב נחמן אמר ליה אית לך סימנא בגויה אמר ליה לא יאית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול רב נתן בר אביי איתבר ליה קיבורא דתכלתא אתא לקמיה דרב חסדא אמר ליה אית לך סימנא בגויה אמר ליה לא יאית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול **אמר רבא** (מרישא הוה אמינא סימנא עדיף מטביעות עינא דהא מהדרין אבידתא בסימנא ולא

מחזור. מחללו ומדיחו במים: **סלף.** סל: **עבדי נמי הכי.** וכי דרך הוא כן שהמאכד חפץ אחד מוצא שנים כלומר אחרים הוו נמי התם צרישא: **דהיתרא לא שכיח.** בתמיהה האי נמי דהיתרא הוה: **וכי מכללא מאי.** לעיל

מחזור רישא נפל מיניה אול איתי סילתא שדא אסיק תרין אמר רב עבדי נמי הכי אסרינהו ניהליה אמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב דאיסורא שכיחי דהיתרא לא שכיחי אמר להו דאיסורא שכיחי טפי (וכי מכללא מאי פרוותא דעובדי כוכבים הואי תדע דקאמר להו דאיסורא שכיחי מפי אלא רב היכי אכל בשרא בשעתיה דלא עליה עיניה מיניה איבעית אימא *בצייורא וחתומא ואי נמי בבסימנא (כי הא דרבה ב"ר הונא מחתך ליה אתלת קרנתא רב הוה קאזיל לבי רב חנן חתניה חזי מברא דקאתי לאפיה אמר מברא קאתי לאפי יומא טבא לגו אול קם אבבא אודיק בבועא דדשא חזי חיותא דתליא טרף אבבא נפוק אתו כולי עלמא לאפיה אתא טבחי נמי לא עליה רב עיניה מיניה אמר להו איכו השתא ספיתו להו איסורא לבני ברת לא אכל רב מההוא בישרא מ"ט אי משום איעלומו הא לא איעלים אלא דנחיש והאמר רב לכל נחש שאינו כאליעזר עבד אברהם וכיונתן בן שאול אינו נחש אלא סעודת הרשות הואי ורב ילא מתהני מסעודת הרשות רב ברוק במברא ושמואל ברוק בספרא רבי יוחנן ב"ב ברוק בינוקא כולהו שני דרב הוה כתב ליה רבי יוחנן לקדם רבינו שבבבל כי נח נפשיה הוה כתב לשמואל לקדם חבירינו שבבבל אמר לא ידע לי מידי דרביה אנא כתב שדר ליה עיבורא דישיתן שני אמר השתא חושבנא בעלמא ידע כתב

שדר ליה תליסר גמלי ספקי טריפתא אמר אית לי רב בבבל איזיל איחוייה אל לינוקא פסוק לי פסוקא אמר ליה ושמואל מת אמר ש"מ נח נפשיה דשמואל ולא היא לא שכיב שמואל אלא כי היכי דלא ליטרח רבי יוחנן תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר בית תינוק ואשה אף על פי שאין נחש יש סימן אמר ר' אלעזר והוא דאיתחזק תלתא זימני דכתיב יוסף אינגו ושמעון אינגו ואת בנימין תקחו בעא מיניה רב הונא מרב בחרוזין מהו אל"ת אל תהי שוטה בחרוזין הרי זה סימן איכא דאמרי אמר רב הונא אמר רב בחרוזין הרי זה סימן רב נחמן מנהרדעא איקלע לגבי רב כהנא לפום נהרא במעלי יומא דכפורי אתו עורבי שדו כבדי וכוליתא אמר ליה שקול ואכול האידנא דהיתרא שביח טפי רב חייה בר אבין איתבר ליה כרכשא (בי דינא) אתא לקמיה דרב הונא אמר ליה אית לך סימנא בגויה אל"ת לא יאית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול רב חנינא חוואה איתבר ליה גבא דבשרא אתא לקמיה דרב נחמן אמר ליה אית לך סימנא בגויה אמר ליה לא יאית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול רב נתן בר אביי איתבר ליה קיבורא דתכלתא אתא לקמיה דרב חסדא אמר ליה אית לך סימנא בגויה אמר ליה לא יאית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול **אמר רבא** (מרישא הוה אמינא סימנא עדיף מטביעות עינא דהא מהדרין אבידתא בסימנא ולא

מן העין: **אל תהי שוטה בחרוזים.** צשאלה זו דודאי זה סימן לשון מורי. לישנא אחרתא אל תהי שוטה דבחרוזין הרי זה סימן: **איכא דאמרי.** לאו צעיה הוא אלא שמעתא אמתר אמר רב הונא כו': **שדו.** היו משליכין: **האידינא דהיתרא שפיה טפי.** דהיו רוב שותים ישראלים הם ולספק טרפה לא חיישין דרוב צהמות אינן טרפות: **כרכשא.** טבחי"א: רב הונא ס"ל כרב רביה דאסר בהעלמה ולא קי"ל כוותיה צהא אלא אמתתין סממין נמלא בגבוליס) מלא צה בשר(וע"ג דשניטויס) צעומד ורואהו סינוי דמיקי נינהו וכי קי"ל הלכתא כרב צאיסורי גבי פלוגתא דשמואל הוא דאמרינן אבל גבי מתניתין לא רב כהנא הא קא חזין דל"ל שקול אכול: **קיבורא.** לימוישי"ל: **סלפא.** ריך להכירה שלא תתחלף בקלא אינן: **דהא מהדרין אבידתא.** לכל אדם צסימנין ולא מהדרין אבידתא צטציעות עינא אלא לצורבא מרבנן צאלו מציאות (צ"מ דף גז.):

להני
במוקד כלומר הולך לתינוקות של בית רבן בשעה שמחזיק בדרך ושואל לו הפסוק שבאותה שעה לומר אם טוב הולך ואם לאו אינו הולך: בית תינוק ואשה כלומר כשמחזק ביתו אם יארע לו טוב ג' פעמים ודאי במול טוב חינכו. וכן שוללו לו תינוק וכן שנשא אשה אם יארע לו בחתלה ג"כ אם טוב ואם רע ודאי כשם שאירע לו ג"פ מתחלה כן יארע לו תדיר (תדיר): בשר בחרוזין מהו. כלומר אמרינן בשר כיון שנתעלם מן העין כו' ואם יש בשר בחרוזין כמו שתולין הקצבין החתיכות ועשה בו הלוקח סימן באותן חרוזין מהו וכיור החרוזין מהו: האידינא דהיתרא שכיחי טפי כלומר שישאל שוחטין בכל מקומות: אית לך טביעות עינא. כלומר מכיר אתה אותה: גבא דבשרא. כלומר גבא של בהמה חתיכה שלימה שקנה: קיבורא דתכלתא. לימש"ל דתכלת דבעינן טרייה לשמה דכתיב ועשו להם ציצית בעינין עשייה לשמה.

(א) גני הערוך בערך הל יא מחלילי, (ב) דברכות יב וע"פ, (ג) נשי מוס' צ"מ כג: ד"ה ממחורות ומוספות עוד שם כד: ד"ה אלא, (ד) צ"מ כג: ביצה כח, (ה) מ"י של וישקף על פני קדוש ואזיק, ערוך ערך דלק ג', (ו) ע"י מוס' ברכות כ ד"ה מליסר וברש"י שבת קוע. ד"ה תלפין עליה מוס' ומוס' צ"ב קנג: ד"ה עליה, (ז) ז"ל צ"ל דלא ובי"א ברי"ף והר"ש פ"י בן החצות, (ח) ז"ל מרש, (ט) ז"ל עלו עלני, (י) ששולל א ד"ה, (יא) שקלים פ"ו מ"ג, (לב) ממשין פ"ב מ"ט, (לד) זעילי ע"ה, (לז) וברכות מ"ט, (ס) ויש"ע מוס' צ"מ כג: ד"ה ממחורות,

גליון הש"ס
תוב' ד"ה כאליעזר כו' וא"ת ע"י צדק' ששולל א' י"ד ט צבורה:

הגהות הב"ח
(א) ריש"י ד"ה אלתא קרנתא וכו' שלא יגנבו. ג"כ ע"י פרק אלו מציאות דף כג ע"פ ו' אין לין דין דף כח ע"פ פירש"י בענין אחר: (ב) תוב' ד"ה אסיק וכו' לא היה ליה למיחש: (ג) בא"ט שכיחא טפי המס': (ד) ד"ה כאליעזר וכו' דהוא תנא סבר. ג"כ ע"י שנתת דף ד בתוס':

לעני רש"י
פור' ט. נל. ריש"ש ריש"ט. הכלים. חושים. טבחי"א (טביחת ה'). החתול. לימוישי"ל. פקע' של חוט.)

מוסף רש"י
וכי מכללא מאי וכי אמר ליה מכללא מאי גריעתא אלא (ברכות יב.) מה לנו אי איתמר מכלל אי ציבור, הא מהא כללא שפיר שמעין ומה י"י לנו לגמס ככלל זה (ע"ש צד.) דרבה ב"ר הונא. כשהיה שולח בשר לאשתו צד נכרי, מחתך ליה אלתא קרנתא. עשה חתיכה בת ג' קרנות (ב"ב כג.) כשהיה משלח הבשר לציתו היה רגיל לעשות כל חתיכה בעלת ג' קרנות, וכבר היו מביינין אנשי ביתו שזה היה סימן שלו (ביצה כח.). תליסר גמלי. חומא בעלמא הוא (שבת קט.).

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צו.

עין משפט נר מצוה

ב א מיי פ"ח מהל'
מאלכות אסורות הל"ז
סגמ לחין קלט טו"ש
יו"ד סי' סה סעף ח':
ב ג מיי שם הל"ג:
גח ג מיי שם הל"ג:
בח ג מיי שם הל' [א] ג
טו"ש יו"ד סי' ק
סעף א חב"ג:

רבינו גרשום

בר פיולי גרסין וקא מנכר
אטמא קא מנכר הירך מגיד
הנשה חזייה דקא גייס.
כלומר שהיה גוממו עם
השופי ולא מחטט אחריו:
דאורי לך כר' יהודה אורי
לך. כלומר דחויין דמיקל
דאמר כדי לקיים בו מצות
נטילה: מאי דשקיל בר
פיולי דאורייתא כלומר מה
דשקיל בר פיולי אסור מן
התורה לר' יהודה מכלל
דשייר כו' כלומר מכלל
דמאי דשייר אסור מדרבנן
לר' יהודה ואלא דאורי ליה
אלא היה גוממו כמאן
אורי ליה כיון דמאי דשייר
אסור מדרבנן כמאן אורי
ליה: לא אסרה תורה אלא
שעל הכף בלבד. כלומר
סוף הגיד שחין לשופי
שמותר מדאורייתא:

להני שמעפסא. דשרי אסור בטביעות עינא: בטביעות עינא דקלא. שנתן דעתו להכירה בקול ומאצדה לא ילפינן דהתם משום חימוד הממון חיישינן דלמא משקר דלמנ מר (מכות דף ג.ג.) גזל ועריות נפשו של אדם מתאוה להם ומחמדמן: **פדע.** דטביעות עינא עדיפא: **פלניא דהכי סימניה.** פלוני הרג את הנפש ואין אנו מכירין בו מעולם אלא סימנין קך וכך היו בגופו ובכליו של הורג: **טביעות עינא איס לן בגויה.** ומכירין אלו זו: ואילו איס ליה. לשליח: **טביעות עינא בגויה.** שמכירו: **בתנ"י שיתול אס כולו.** שיתול אחריו וסתם משנה ר"מ דלמנ (לעיל דף 35:) חטיטה בעי: **אלו ואין זו כוונת.** משום דכריה הוא וחיוב בכל שהוא וכדאמרינן במסכת מכות (דף יג.) אי אסת מודיס לי באלו נמלה לא שיהא ככרייתה: **אינו סופג אלא ארבעים.** דליתו נוהג אלא באחת: **גמ' בר פיולי.** כך שמו: **גאים ליה.** כרבי יהודה לא היה מחטט אלא גומם מלמעלה: **אמר ליה לא תירסת.** לא בעי' ולא ברעע אני חושדך: **דאורי לך.** לעשות כן כרבי יהודה אורי לך: **ומאי דשייר דרבנן לר"מ.** דמדרבנן הוא דבעי רבי מאיר חטיטה: **שעל הכף.** דלע"פ שהגיד ארוך אין אסור אלא מה ששוכב על הכף: **קף.** בשר הסוכב את הקולות ודבוק לעלם והגיד הארוך שוכב מקלמו על גבי אותו בשר: **אמר רב פפא כסנאי.** דמפרש ואזיל דרבנן אית להו דשמואל ורבי יהודה לית ליה דשמואל: **ס' סתם אכילה בזמית:**

תורה אור הש"ס

1. על פן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירך עד היום הזה כי גזע בכף הירך יעקב בגיד הנשה: **בראשית לב לג**

גליון הש"ס

תר"ח פלניא (בבב"ד)
דפלניא הוא. עין בב"מ ע
ע"א מד"ה אה"א:

הנהגות הב"ח

(א) אלא אמר רב ששת וכו' דאורייתא לר"מ ומאי דשייר: (ב) תוס' ד"ה ולא וכו' בטביעות עינא היינו בטביעות עין גמור וכל היינו: (ג) ד"ה פלניא וכו' וי"ל דל"ד דרש"ר:

מוסף רש"י

אכל מזה כזית ומזה כזית. משני גיד הנשה של שתי ירכות של כהמה אחת (דע"ל פב.) משל יתן ומשל שמאל (דע"ל פג.). ר' יהודה אומר אינו סופג אלא ארבעים. ר' יהודה לטעמיה דלמנ (לעיל פ"ג) אינו טוג אלא באחת (דע"ל פב.). אכלו. גיד שלם ואין בו כזית חייב. כחול נמלה כל שהוא, שהוא חייב משום דכריה הוא ומשני אסור (דע"ל פג.).

ולא מהדרין בטביעות עינא. תימה דשאי התם דחשדין ליה דילמא משקר שאינה שלו דהא לזורבא מרבנן מהדרין בטביעות עינא וי"ל דהכא מיירי בטביעות עין כל דהו והא דמהדרין לזורבא מרבנן בטביעות עינא (א) דהיינו בטביעות עין גמור דכל הני אמוראי דהכא לא היה להם טביעות עין גמור דאי לאו הכי מה היה להם לישאל אי הוו ידעי בזדאי לא הוו מסופקים כלל:

פלניא דהאי סימניה והאי סימניה קמ"ל נפשא לא קמלינן ליה.

וא"ת והלא משיאין אשה על פי סימנים להך לישנא דלמנ רבא סימנין דאורייתא צ"ל בתרא דבימות (דף קב.) ואם לאתח ששאת בלו עדים שזינתה קטלינן לה דסמינן אסימנין ואפילו נמצר ע"י עדים שבעלה הראשון כבר היה מת בשעת הזנות ולא אמרינן שמת בעלה היה חי בשעת קידושיה ואין קידושיה קדושין וי"ל דכתיב האי גוונא נמי לא סמינן אסימנין למיקטלה ולהחזיקה בשעת איש מן השני אלא אמרינן שמת היה חי בעלה ולא הוו קידושיה קדושין וכן אסור מדרבנן כמאן אורי ליה: לא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד. כלומר סוף הגיד שחין לשופי שמותר מדאורייתא:

ולא מהדרין בטביעות עינא השתא דשמעתניהו להני שמעתתא אמינא טביעות עינא **עדיפא דאי לא תימא הכי היאך** **סומא מותר באשתו ובני אדם איך מותרין בנשותיהן בלילה אלא בטביעות עינא דקלא הכא נמי בטביעות עינא אמר רב יצחק בריה דרב משרשיא תדע דאילו אתו **בתרי ואמרי פלניא דהאי סימניה והאי סימניה קמ"ל נפשא לא קמלינן ליה ואילו אמרי אית לן טביעות עינא בגויה קמלינן ליה אמר רב אשי תדע דאילו א"ל איניש לשלוחיה קרייה לפלניא דהאי סימניה והאי סימניה ספק ידע ליה ספק לא ידע ליה ואילו אית ליה טביעות עינא בגויה כי חזי ליה ידע ליה: **בתנ"י** "הנוטל גיד הנשה צריך שיטול את כולו ר' יהודה אומר כדי לקיים בו מצות נטילה יהאובל מגיד הנשה כזית סופג ארבעים אכלו ואין בו כזית חייב **א"ל** אכל מזה כזית ומזה כזית סופג שמונים ר' יהודה אומר אינו סופג אלא ארבעים: **גמ' בר פיולי** הוה קאי קמיה דשמואל וקא מנכר אטמא הוה קא גאים ליה **א"ל** הוה ביה טפי השתא לא הויתך ספיתא לי איסורא אירתת נפל סכינא מידיה **א"ל** לא תירתת דאורי לך כרבי יהודה אורי לך אמר רב ששת מאי דשקל בר פיולי דאורייתא לרבי יהודה מכלל דשייר דרבנן לר' יהודה אלא דאורי ליה כמאן אורי ליה אלא אמר רב ששת מאי דשקל בר פיולי דאורייתא **ו** **ומאי דשייר דרבנן לר"מ** דאי רבי יהודה אפילו מדרבנן שרי: **האובל מגיד הנשה [וכו']:** אמר שמואל י"א אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד שגאמר **על כף הירך אמר רב פפא כסנאי** **א"ל** אכלו ואין בו כזית חייב רבי יהודה אומר עד שיהא בו כזית **מ"מ** דרבנן **ו** **בריה** (בפני עצמה) היא****

ודרבנן ולר"מ הו דאורייתא כל כמה שאוסר רבי יהודה כדאמרינן בסמוך דשקל דאורייתא לר"מ ולרבי יהודה דרבנן נמי לא שייך אכל אין נראה לומר כן דאם כן הו שלשה מחלוקות דאורייתא דר' יהודה פליג אההוא תנא דלמנ לא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד כדאמר בסמוך ולא מסתברא לומר כן דבשלמא רבי יהודה ות"ק דדייה פליגי דרש דעל כף הירך כדשמואל אלא רבי מאיר ורבי יהודה במאי פליגי וא"ת ומנא לן דשקל בר פיולי דאורייתא לר"מ דילמא סבר ר' מאיר דלא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד וליכא אלא שני מחלוקות ויש לומר כיון דמתמיר ר' מאיר בחטיטה לא מסתברא דמיקל דאורייתא טפי מדרבי יהודה ותנא קמא דר' יהודה ודאי אין מתמיר בחטיטה כיון דמיקל דאורייתא וא"ת והא שמואל סבר כר' מאיר דלמנ ליה חות ביה טפי וקאמרינן לקמן דשמואל קאמר לההוא שמעתא דלא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד ויש לומר דשמואל אליצא דתנא דמתניתין דלמנ אכלו ואין בו כזית חייב קאמר ולא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד וכה"ג אמר שמואל בפרק אלמנה ניוזת (בבב"ב דף ק"א.) דמנאית אלמנה לעלמה והיינו כגנאי יהודה כדמוכח התם ובפרק נערה שנתפתתה (ס"ג דף נ"ג.) שמעינן ליה לשמואל שפוסק בהדיא דהלכה כגנאי גלילי: **צריך שיטול את כולו.** לענין חטיטה סתם כר' מאיר ולענין דנאמנים סתם כרבי יהודה לעיל (דף פט.) דקתני וחכמים אומרים נאמנים: **מאי טעמא דרבנן בריה היא.** ובסוף פירקין (דף קב.) נמי אמרינן כי האי גוונא אכל כפור טהורה בחייה בכל שהוא דמיתתה בזמיתתה בין בחייה בין דמיתתה בכל שהוא דלמנ מן החי ועוף טמא חשיבא להו בריה וא"ת מאי שגא דלמנ מן החי ועוף טמא וגיד ושרץ חשיבי טפי בריה מנבלה טהורה דמיתתה בזמיתתה ולא חשיבא בריה וכן טבל לא חשיבי ליה רבנן בריה דמיתתה (דף ק"ב.) ויש לומר דהיינו טעמא דהני דכי אמר רחמנא לא תאכל גיד ולא תאכל עוף טמא וכן באצור מן החי כאלו פירש בין גדול ובין קטן דכולהו מיקרו גיד ועוף ובלבד שיהיו שלמים אכל נבלה חשיבה נמי משמע נבלה וכן טבל דאי הוה כתיב אל תאכל חטה של טבל אז הוה חשיב בריה וכן משמע פרק שלישי דשבוט (דף ק"א.) דקאמר הוה מנינו באוכל כל שוה חשיב ופריך ולא והרי מפרש פירוש שבוט שאל אוכל כל שהוא ומשני מפרש נמי ככריה דמי משמע דטעמא דכריה הו כאלו פירש הכתוב שלא תאכל בין גדול ובין קטן וא"ת דתנן בפרק אלו הן הלוקין (מס"י יג.) כמה יאכל מן הטבל ויהיה חייב ר' שמעון אומר בכל שהוא וחכמים אומרים בזמיתתה אמר להם ר"ש אי אסת מודים באוכל נמלה כל שהוא שחייב אמרו לו מפני שהיא ככרייתא אמר להם אף חטה ככרייתא ומסיק בגמרא **לר"ש** כל שהוא למכות אפילו קמח ולדבריהם דרבנן קאמר אודו לי מיהת דחטה אחת ככרייתא בכל שהוא ורבנן בריית גשמה חשיבא דחטה לא חשיבא והשתא קשה הרי גיד ואצר מן החי חשיבי בריה אלמנא לא תליא מילתא בגשמה ואפילו הוה גשמה בחטה לא חשיבא בריה כדפרישית דלא דמי למפרש דלא תאכל טבל כתיב ולא חשיבי בריה חטה של טבל ונראה לפרש דרבנן לדברי ר"ש קא מהדרי ליה לדין אפילו הוה חטה גשמה לא חשיבי ליה בריה דלא דמי למפרש כדפרישית אלא לדיך דחשבת ליה בריה אלמנא לית לך טעמא דמפרש מ"מ לא דמי לנמלה דלנמלה איכא גשמה וקשה היכן מנינו כזה שמשביץ טעם לדבריו והם עגמם אינם סוברין שיהיה הדבר תלוי בגשמה וי"ל דכי האי גוונא אשכחן בפרק התערבות (יב"ב ע"ג.) דתינא אצרי תמימים שנתערבו באצרי בעלת מוס ר' אליעזר אומר יקרבו ורואה אני את בשר בעלת מוס כאלו הם עגמם וכה"ל לא יקרבו וע"כ ר' אליעזר גופיה לית ליה האי טעמא דהא ברובע ונרבע מודה דלא יקרבו ולא קאמר רואה אני אותם כאלו הם עגמם אלא עיקר טעמא דמפרש בגמ' מוס צם לא ירצו הא ע"י תערובות ירצו ולדבריהם דרבנן קאמר להו כדאמר התם ומיהו שם מיושב יותר דמתוך ככרייתא אומר כן הגמרא אכל בפרק בתרא דמכות (דף ק"א.) מי דוחק הש"ס לומר דרבנן משיבין שבוט לר"ש לדבריו מה שאין סוברין כיון דליתו לא במשנה ולא בכרייתא וא"ת ור"ש דחשיב חטה בריה היאך תרומה עולה בק"ל הא אמרינן לקמן (דף ק.) דכריה לא בטלה גבי גיד וכי תימא דהתם היינו טעמא דכשנולד נולד האיסור עמו כמו גיד ושרצים ואצר מן החי ועופות טמאים אכל תרומה מותר עד שימרח אכתי ערלה וכלאי הכרס לא ליבטלו. **נו"ע** מוס' זבחים ע"ב. ד"ה וליבטלו: ורבי

